

Overweging zondag 30 juni 2019 – Aanvaarden

Jaar C, 13^e zondag door het jaar

1 Koningen 19,16b.19-21 / Galaten 5,1.13-18 / Lucas 9,51-62

De lezingen van vandaag zijn eigenlijk roeping verhalen: de Heer roept Elia, Elia roept Elisa en Jezus roept óns. Hij roept ons op om huis en haard te verlaten, alles wat ons vertrouwd is en waar wij ons veilig voelen, om Hem te volgen. Hij roept ons op dienaren van elkaar te zijn. Om trouw aan Hem te zijn.

We lezen in de tweede lezing dat Paulus ons oproept om vrije mensen te zijn. Vrij om ongebonden te doen wat God van ons vraagt. Het gaat hier om een vrijheid, een ongebondenheid die dieper gaat: het gaat om de vrijheid om voluit mens te zijn. Zonder de ketenen van zelfzucht en zonder elkaar te betwisten. Mens zijn is “uw naaste beminnen als uzelf” – mens zijn is elkaar dienen en niet bestrijden. Zijn wij daartoe bereid? We hoeven niet per se huis en haard te verlaten of onze familie in de steek te laten, maar wel onze patronen achter te laten die ons vasthouden.

We worden geroepen vrije mensen te zijn.

Wij zijn niet vrij als we als een os, onder een juk blijven leven en telkens diepere sporen trekken door het landschap van ons leven.

Wij zijn niet vrij als wij blijven leven onder het slavenjuk van angst en jaloezie, van egocentrisme, schijnveiligheid en schijnheiligheid.

Wij zijn niet vrij als we gebukt gaan onder verdriet, spijt of wrok of wat het ook is dat ons neerslaat.

Wij zijn vrij als wij ons bevrijden van dát juk; van de slavernij van de gewoonte, van de patronen waarmee wij zijn opgevoed, die wij ons zelf hebben aangeleerd. Jezus vraagt ons om dát juk van ons af te werpen, om buiten díe sporen te treden; die weliswaar vertrouwd aanvoelen, maar ons kunnen beknellen, die ons ánderen laten beknellen en die daarmee onszelf én anderen niet zichzelf laten zijn. Een schijnveiligheid die ervoor zorgt dat we te gemakkelijk oordelen over anderen - dát vraagt Jezus ons achter ons te laten. Hij vraagt ons om niet in onszelf gekeerd te blijven, maar een ánder spoor te volgen: *Zijn* spoor, door Hem trouw te zijn en met Hem op weg te gaan naar Jeruzalem.

Als we voor Jezus' spoor kiezen, moeten we elkaar laten zijn zoals we zijn, zoals we bedoeld zijn. Jezus hield de Samaritanen in hun waarde en bestreed ze niet met vuur en zwaard. Hij liet zich niet door hen afleiden, en vraagt ons ook dat wij de ander de vrijheid gunnen die wij onszelf zo graag gunnen.

Dit kunnen we doen als we ons, net als Jezus, vastberaden richten op Jeruzalem.

Vastberaden. Dat is: bij onszelf te rade gaan, en er goed over nadenken wat we achter ons moeten, willen en kunnen laten om vrij te zijn. Vrij om Jezus te volgen. Om Jezus *van harte* te volgen. *Willen* we daar voor kiezen? Zijn we daartoe bereid?

Jeruzalem is voor Jezus de plaats waar hij eerst bejubeld en vervolgens bespot wordt, waar hij de tempel reinigt en uiteindelijk gekruisigd wordt. Jezus gaat er naartoe. Vastberaden. Hij vlucht er niet voor weg. Hij kiest radicaal voor zijn reisdoel. Hij heeft er alles voor over. Hebben wij er ook alles voor over om Hem te volgen? Durven wij hem daar naartoe te volgen? Durven we Hem ook daarin trouw te zijn?

De reis naar Jeruzalem is als in onze moderne wereld: onderweg komen we mensen tegen die de baas willen spelen, die gelijk willen hebben, die het beter weten, die alleen aan zichzelf denken, die conflicten zoeken, die het heilige niet eerbiedigen. Jezus vraagt ons om wél heilig te zijn, niet schijnheilig. En heilig worden we door heel gewoon goed te zijn voor elkaar, door elkaars verschillen te verdragen, door op God te vertrouwen en voor God te kiezen.

Jezus nodigt ons uit om méé te gaan naar Jeruzalem. Om net als hij, niet te vluchten, niet bang te zijn. Jezus nodigt ons uit om mét hem de tempel te reinigen: onze *eigen* tempel, ons eigen hart. Ons hart te reinigen van vooroordelen, smaad, wrok, eigenbelang, jaloezie en angst.

Jeruzalem, stad van God, is symbool voor de plek waar wij toe genodigd worden: niet als een toeristische trekpleister vol afleiding en feesten, egoïsme en zelfverrijking, maar als een plek van vrede en gerechtigheid. Waar we samen kunnen leven. Jezus nodigt ons uit om van ons eigen hart een plek van vrede en gerechtigheid te maken. Dát is de tempel waarin Hij wil wonen. Daarom moeten wij consumentisme, egoïsme, schijnheiligheid en onrechtvaardigheid aan de kaak stellen, daar niet aan meedoen en ons hart schoonvegen van rovers en marktlui: we moeten niet tegen elkaar op bieden; we moeten elkaar niet beroven van onze waarde en eigenwaarde.

Jezus vraagt ons Hem te volgen. Door gastvrij te zijn, elkaar te respecteren en ruimte te geven aan God en op Hem te vertrouwen. Hij vraagt ons onze innerlijke woning open te stellen voor anderen, door niet te oordelen of te veroordelen, zodat de liefde, Gods liefde, weer kan stromen. Hij vraagt ons onze innerlijke ruimte open te laten, zodat er ruimte in ons is en er vrede kan zijn.

Jezus vraagt ons om vastberaden dáár naartoe te leven. Hij doet een dwingend en dringend appèl op ons om Hem te volgen. Als we werkelijk volgelingen van Jezus willen zijn, moeten we uit onze gebaande sporen durven stappen en bereid zijn steeds met nieuwe ogen te kijken. Met ruimte voor het kleine en het kwetsbare, voor solidariteit en barmhartigheid. Door oude patronen die ons daarvan tegenhouden, achter ons te laten; niet in wrok of spijt om te kijken naar het verleden, maar te wérken aan die toekomst van rechtvaardigheid en verdraagzaamheid. Dat vraagt om toewijding, om vastberaden trouw aan een consequente weg van onvoorwaardelijke liefde op weg naar Gods Koninkrijk.

Als ons dát lukt, met Gods genade, zijn we werkelijk trouw aan Jezus' opdracht en zullen we wonen in het nieuwe Jeruzalem. Dan is een nieuwe hemel en een nieuwe aarde, het Rijk Gods, mogelijk. Jeruzalem is dan weer de woonplaats van God. Dat is Gods doel. Dat is Jezus' doel. Dat moet ook ons doel zijn. Dan is God bij ons en zijn wij bij Hem. Daarnaar zijn wij als pelgrims, als volgelingen van Jezus, onderweg. Amen.